

1

Op een avond in de herfst, toen de misvormingen van Londen waren gesluierd in lichtblauwe nevel en de vergezichten en lange straten een prachtige aanblik boden, stapte Charles Salisbury op zijn gemak door Rupert Street en naderde langzaam maar zeker zijn geliefkoosde restaurant. Zijn blik was op het trottoir gericht en zo kwam het dat, toen hij door de smalle deur naar binnen ging, er een man die van het kortste eind van de straat was gekomen, tegen hem opbotste.

‘Pardon - ik keek niet uit waar ik liep. Nee maar! Dyson!’

‘Hé! Hoe gaat ’t met jou, Salisbury?’

‘Uitstekend. Maar waar heb jij gezeten, Dyson? Ik geloof dat ik je in geen vijf jaar heb gezien!’

‘Ja, dat klopt wel. Weetje nog dat ik aardig op zwart zaad zat toen je mij eens opzocht in mijn huis in Charlotte Street?’

‘Nou en of! Ik meen dat je me vertelde dat je een huurschuld had van vijf weken en dat je je horloge voor een veel te klein bedrag van de hand had gedaan.’

‘Geweldig, Salisbury, je geheugen is bewonderenswaardig. Ja, ik zat op zwart zaad. Maar het merkwaardige is dat kort nadat je me opgezocht had, ik op nóg zwarter zaad kwam te zitten. Mijn financiële status werd door een vriend omschreven als “hartstikke platzak”. Ik hou niet van zulke platvloerse taal, weetje, maar dit gaf mijn omstandigheden goed weer. Maar als we eens naar binnen gingen; er zijn misschien nog andere mensen die willen eten - ’t is tenslotte een menselijke zwakheid, Salisbury.’

heb je toen gedaan?’ vroeg Salisbury. Hij zette zijn hoed af en nestelde zich in de hoek van de bank, een blik vol verwachting op ‘Zeker, zeker, kom mee. Toen ik hierheen liep vroeg ik me al af of de hoektafel bezet zou zijn. Die bank daar heeft een fluwelen rug.’

‘Ik ken het plekje, en ik zie dat het vrij is. Ja, zoals ik zei kwam ik op nóg zwarter zaad te zitten.’

‘Wat het menu.

‘Wat ik ging doen? Nou, ik ging eens zitten nadenken. Ik had een goede klassieke opleiding achter de rug en verder een absolute afkeer van iedere vorm van zakendoen: dat was alles wat ik had. Weet je dat ik wel eens gehoord heb dat er mensen zijn die olijven vies vinden? Beklagenswaardige burgerlijkheid!

“Ik heb vaak gedacht, Salisbury, dat ik echte poëzie zou kunnen schrijven, louter en alleen geïnspireerd door olijven en rode wijn. Laten we Chianti nemen; misschien niet erg goed, maar de flessen zijn aller-charmantst.’

‘Hij is hier vrij goed. We kunnen wel een grote fles nemen.’

‘Uitstekend. Ik dacht dus na over mijn geringe vooruitzichten en ik besloot mij in de literatuur te begeven.’

‘Hoe is het mogelijk! Desondanks schijnen de omstandigheden nu heel rooskleurig te zijn.’

‘Desondanks! Dat is spotten met een edel ambacht. Ik vind het jammer, Salisbury, dat je niet het juiste beeld hebt van de waardigheid van een kunstenaar. Je zou me aan mijn bureau moeten zien zitten als je eens langs zou komen - met pen en inkt en absoluut niets vóór me en als je een paar uur later nog eens langskomt zul je - naar alle waarschijnlijkheid - een schepping vinden!’

‘Ja, maar hoe zit het met de honorering? Ik dacht dat het bedrijven van literatuur niet erg lucratief was.’

‘Daar vergis je je in. Ik moet er overigens wel bij vertellen dat ik kort nadat je me opgezocht had, een klein inkomen erfde. Er overleed een oom van me en die bleek onverwacht royaal.’

‘O, zit het zo!’

‘Het was plezierig - dat kan ik niet ontkennen. Ik heb het altijd beschouwd als een subsidie voor mijn onderzoekingen. Ik zei al

dat ik een man van letteren was, misschien zou het juister zijn mezelf als wetenschapsman te omschrijven.’

‘Tjonge, Dyson, je bent wel veranderd in de laatste paar jaar. Ik had zo’n idee, weet je, dat je alleen maar door de stad liep te flaneren, zoals zoveel mensen die je elke dag van mei tot juli kunt tegenkomen in de buurt van Piccadilly.’

‘Precies. Zelfs toen al werkte ik aan mijn vorming, zij het onbewust. Je weet dat mijn arme vader het zich niet kon veroorloven mij naar de universiteit te laten gaan. Ik beklaagde me in mijn onwetendheid dat mijn opvoeding niet voltooid was. Dat was de dwaasheid van de jeugd, Salisbury. Mijn universiteit was Piccadilly. Daar begon ik de grandioze wetenschap te bedrijven die me nog altijd bezighoudt.’

‘Welke wetenschap bedoel je?’

‘De wetenschap van de grote stad, de fysiologie van Londen; letterlijk en metafysisch het grootste onderwerp